Čtení pro lidi

Z ČESTIC, DOUBRAVICE, DOBRŠE, DRÁŽOVA, DŘEŠÍNA, DŘEŠÍNKA, HOŘEJŠIC, CHVALŠOVIC, KOBYLKY, KONOPICE, KRUŠLOVA, NAHOŘAN, NĚMČIC, NUZÍNA, PRKOŠÍNA, POČÁTEK, RADEŠOVA, STŘÍDKY A VACOVIC

Dvouměsíčník Kulturního spolku v Česticích září - říjen 2019 Cena 20,- Kč

Vedoucí ze Střelky si splnili svůj „dětský sen". Vybudovali stálou táborovou základnu na Kolčavě a letos přidali i nádherný srub. Zázemí tady o prázdninách našli kromě členů Střelky i dva odddíly z Prahy a táborníci na táboře „Rodiče s dětmi" a „Tábor nejmladších"

❖ ❖

Co je v Čtení, jinde není: Občasníček, Slovo starosty, Svatá Anna zamrkala, Vzpomínka na minulý školní rok, Srub na Kolčavě, 40 let oddílu Střelka, Tábor Kolčava, Obrazová příloha, Čestická pouť, Konec prázdnin očima Staré indiánky, Slovo ředitelky ZŠ a MŠ, Návrat do Němčic, S Kolem pro život na Zadov, Staročeské zvyky a tradice, Blahopřejeme, Dějiny rodů

❖ ❖

Listování v občasníčku:

1.7. Začaly vytoužené prázdniny. Padlý strom mezi Radešovem a školou – zlikvidovat ho vyjížděli dobrovolní hasiči. Nad Česticemi se ve dvou vlnách přehnaly kroupy. Větší škody nenadělaly.
3.7. Ranní teplota byla pouhých 7°C.
13.7. Dětský den ve mlýně v Hoslovicích. Promítání filmu Rebelové bylo kvůli špatnému počasí zrušeno.
20.7. Hasiči vyjížděli k havárii motocyklu v Nahořanech.
21.7. A opět výjezd čestických hasičů, tentokrát k požáru skladu slámy ve Střelských Hošticích.
22.-28.7. Zažili jsme týden plný vedra.
31.7. Konalo se zasedání zastupitelstva městyse.

2.8. Koncert Ivana Mládka a jeho Banjo Bandu na nádvoří zámku v Česticích. Přišlo se na něj podívat cca 450 lidí. Následoval koncert skupiny Melodion.
7.8. Výbor členek ČSŽ Čestice
10.8. Noční hasičská soutěž na hřišti v Česticích. Promítání opět zrušeno kvůli počasí.
17.8. Na tábořišti na Kolčavě proběhla oslava 40. výročí založení Střelky.
18.8. Začíná poslední běh na tábořišti na Kolčavě – tentokrát hostí ty nejmenší, od 8. Měsíce do 8 let.
24.8. Rozloučení s prázdninami na zámku v Česticích
31.8. Další ročních dětské hasičské soutěže na hřišti u ZŠ Čestice - Memoriál J. Roučeho

Občasníček před sto lety:

7.7. Kramářova vláda odstoupila. 8.7. byla jmenována nová vláda v čele s Vlastimilem Tusarem.
14.7. V první rour di France od toku 1914 zvítězil Belgičan Francois Lambot.
23.7. Československá vláda zřídila ministerstvo pro unifikaci (sjednocení zákonů); ministrem byl jmenován M. Hodža.

4.8. V Paříži bylo otevřeno Rodinovo muzeum.
6.8. USA ukončily hospodářskou blokádu sovětského Ruska a obnovily s ním výměnu zboží.
8.8. V Paříži prolétl seržant Charles Godefroy v dvouplošníku Vítězným obloukem.
22.8. Masakr Židů na Ukrajině: ukrajinští vojáci zavraždili v Podolské gubernii 5000 Židů.
27.8. A. Hlinka a F. Jedlička odjeli tajně přes Polsko do Paříže, aby zde na mírové konferenci prosadili autonomii Slovenska.

Rozloučení s prázdninami

V sobotu 24.8. pořádal Český svaz žen Čestice společně s SDH Čestice tradiční akci - Rozloučení s prázdninami na nádvoří a parku zámku Čestice. Pro děti byl připraven skákací nafukovací hrad, lezecká stěna firmy Lezeto Písek a řada soutěží s odměnou - malování na sádrové odlitky, střelba na papírové růže, střelba prakem na plechovky, hod na dřevěné tužky apod. Zpestřením pro děti a rodiče byla prohlídka hasičské Tatry a vybavení pro zásahovou jednotku. Moc se také dětem líbilo pletení copánků z vlny na vlasy. Nechybělo ani malé občerstvení pro děti. Akce se povedla, a tak se moc těšíme zase za rok. Zároveň Vás zveme na další akci a to "Peklo plné čertů" které se uskuteční v sobotu 30.11. na nádvoří a sklepení zámku Čestice.

Za ČSŽ a SDH Čestice Jana Kubešová

✱ ✱

ČTENÍ radí: dej psovi čip.
S čipem vždycky najdeš ho líp

✱ ✱

Vážení spoluobčané,

prázdninové měsíce utekly jako voda a kvapem se blíží podzim. Na naše školáky, kteří nastoupí po prázdninách do školy, čeká malé překvapení. Na školní zahradě byl v rámci projektu „Venkovní učebna – útočiště před sluncem a deštěm“ vybudován venkovní altán. Projekt byl spolufinancován Jihočeským krajem díky programu „Podpora školství“, částkou 120.000 Kč.

V současné době probíhá rekonstrukce povrchu komunikace před prodejnou COOP na návsi v Česticích. Tato akce byla také podpořena z dotačního programu Jihočeského kraje, částkou 981.156 Kč.

S předstihem bych rád naše spoluobčany, kteří chovají psy, upozornil, že podle zákona č.166/1999 Sb. O veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů s účinností od 1. ledna 2020 musí být každý pes označen elektronickým čipem. Povinně by se měli čipovat všichni psi, nejdříve však ve věku kolem půl roku, v době prvního očkování proti vzteklině. Povinné očkování psa proti vzteklině je od tohoto data platné, pouze pokud je pes takto označen. Sankce za nedodržení by se mohly pohybovat v rozmezí 20 – 100 tisíc Kč v závislosti na druhu provinění. Výjimkou je pouze pes, který je označen čitelným tetováním provedeným před 3. červencem 2011. Označení psů mikročipem provádějí soukromí veterinární lékaři, kteří jsou oprávněni vykonávat veterinární léčebnou a preventivní činnost, (jsou registrovaní u Komory veterinárních lékařů ČR). Podle informací, které jsem získal ve veterinárním centru ve Strakonicích, bude se cena za aplikaci lišit, podle druhu použitého čipu, ale nepřesáhne 500 Kč. V případě většího zájmu, můžeme zařídit i termín v Česticích podobným způsobem jako při vakcinaci proti vzteklině.

Dále bych chtěl naše spoluobčany požádat, aby věnovali pozornost letáku, který jim v brzké době dorazí do poštovní schránky. Jedná se o registraci ke službě „Hlášení rozhlasu“. Vzhledem k tomu, že dostupnost informací podávaných přes bezdrátový rozhlas není zcela účinná, rozhodlo se zastupitelstvo městyse nabídnout občanům možnost zasílání informací na mobilní telefony nebo na emailové adresy. Tato služba bude poskytována zdarma a jen těm, kteří se k odebírání hlášení zaregistrují. Veškeré informace naleznete právě na tomto letáku.

Za městys Čestice Milan Žejdl, starosta

✦ ✦

Když se to babičce pomotá v hlavě,
děd jí dá ČTENÍ, zklidní se hravě.

✦ ✦

Svatá Anna zamrkala **MUDr. Jiří Marek**

Nedaleko jedné vesničky byla ve stráni na kraji lesa malá chaloupka a v ní žili spolu svorně dědeček a babička. Dědeček chodil do lesa sbírat suché dříví a v létě přinášel také borůvky, ostružiny a houby. Babička se zase starala o slepičky a králíky, na dvorku prala v neckách prádlo a v malé zahrádce je věšela na šňůry. Žili spolu spokojeně, ale nejvíc je mrzelo, že nemají žádné děti, ani vnoučata.

Babička si v duchu představovala, jak by k nim zaběhly do chloupky, jak by jim napekla koláče a buchty a v chaloupce by bylo hned veseleji. Až by dospěly, vystrojila by jim doma svatební hostinu. Byla výbornou kuchařkou, ráda vařila, pekla koláče a různé cukroví. Tak si to v duchu představovala, když seděla na zahrádce na lavičce a dívala se, jak kolem chodí maminky s dětmi do školy. Po nějaké době jim to začala závidět, ale i zlobit se, když někdy vytrhly plaňku z plotu, vlezly do zahrádky a trhaly jablíčka. Byly tam jen dva stromky, nějaká zelenina a kytičky. Nejvíce se rozzlobila, když kluci sráželi jablíčka kamením. Čím více je napomínala, tím to bylo horší. Začala se zlobit i na rodiče, že nemají děti vychované a dělají to naschvál. Když měla lepší náladu, tak si představovala, jak bude dětem strojit svatbu, až budou větší a šla si to vyzkoušet.

Nakoupila mouku, cukr, napekla koláče, upekla králíka, kachny a vystrojila svatební hostinu. Ten den odešel děda do města nakoupit nějaké hřebíky na opravu kolny. Vrátil se k večeru a nestačil se divit. Kam se podíval, všude plno knedlíků, koláčů, pečených kuřat. Kuchyně i pokoj plný jídel, nebylo si kam sednout. Děda se trochu zlobil a moc se mu to nelíbilo. Byl velký dobrák. Něco stačil sníst, ostatní dostaly slepice a pes. Babička byla od té doby neklidnější a nervóznější. Na každého, kdo šel kolem chaloupky se zlobila, zvláště na ženy s dětmi. Ony prý všechno zavinily, protože nechtějí mít více dětí a tak si raději nechají udělat potrat. To si ale ženy nenechaly líbit a stěžovaly si na různých úřadech.

Jednoho dne jsem dostal ze Strakonic příkaz, abych tuto záležitost ihned vyšetřil a zařídil potřebná opatření k nápravě. Objednal jsem telefonicky přijetí na příslušné oddělení nemocnice a hned druhý den jsme se vydali sanitkou s panem Chvostou do vesničky, kde jsme zastavili před domkem. Vešel jsem přes zahrádku k domku, ale bylo zavřeno. Klepal jsem na dveře, na okna, ale nikdo se neozýval. Jenom pes, uvázaný u boudy, zuřivě štěkal a cenil na nás zuby. Vrátili jsme se s nepořízenou. Za dva dny přišel děda po poledni do ordinace, když už tam nebyl žádný pacient. Omlouval se, že jsme jeli zbytečně, ale že nemohl nic dělat. Byl by rád, kdyby šla někam na léčení, protože už to není k vydržení. „Tentokrát se to určitě podaří, když uděláte všechno, jak vám řeknu.“ Vyndal z kapsy kus drátu, který byl zahnutý a na konci jako šroubovák. Nedůvěřivě jsem se na ten drát podíval.

„Sám jste mi říkal, že se teď zamyká i ve dne.“

„Zámek jsem promazal, teď vám ukážu, jak to uděláte, jde to lehce. Přijeďte co nejdříve, už to s ní není k vydržení!“

Zaslechl jsem najednou pod okny motor sanitky, byl to pan Chvosta. „Až přijde pan Chvosta nahoru, tak se domluvíme a zajedeme tam hned. Vezmeme vás přitom domů, abyste nemusel pěšky.

Domluvili jsme se a hned vyjeli. Děda seděl vzadu na nosítkách a v lese před vesničkou silně zabouchal na stěnu sanitky. To bylo znamení k zastavení. Rychle vystoupil a zmizel v lese. Také jsem vystoupil a šel tiše po kraji do vesničky. V kapse jsem svíral ten důležitý kousek drátu, ale moc jsem tomu, že se to podaří, nevěřil. Tiše jsem otevřel dvířka zahrádky a vešel na schod ke dveřím domku. Dveře byly bytelné, poctivá práce, ty dělal určitě truhlář ze vsi. Podíval jsem se do zámku a viděl konec klíče s hlubokou, čerstvou rýhou. Nasadil jsem do ní ten kus drátu a otočil. Šlo to lehce, jen bylo slyšet cvaknutí zámku.

⦿ ⦿
V ČTENÍ slíbila babička,
že zas bude jíst „kolíčka“
⦿ ⦿

Vzal jsem rychle za kliku a otevřel dveře. Vešel jsem do síně, ale současně se také otevřely dveře kuchyně a s údivem vešla babička.

„Jas jste se sem dostal? Což nebylo zamčeno?“ řekla překvapeně. „Nebylo,“ zalhal jsem, „Měl jsem cestu kolem a tak se jdu podívat, jestli něco nepotřebujete a jestli užíváte správě léky, které máte předepsané. Ukažte mi tu škatuli, kam si je ukládáte. Posledně jsem se zapomněl podívat!“ Trochu se zarazila: „Už jsem je přestala užívat a nebudu je brát, protože mi to nedělá dobře,“ řekla rozhodně.

Znovu jsem jí začal vysvětlovat, jak je nutné ty léky, doporučené z nemocnice, užívat. Jinak se jí nemoc zhorší a bude se muset vrátit zpátky do nemocnice.

Když mi ukázala tu škatuli, ve které měla léky uložené, zhrozil jsem se. Až na několik načatých krabiček byly všechny ostatní netknuté a většinou již prošlé. Měl na to dohlížet také děda, protože není možné, aby zdravotní sestra nebo lékař chodili třikrát denně kontrolovat, jak kdo polyká tabletky. Začal jsem znovu vysvětlovat, jak je nutné pravidelně tyto léky užívat, když se má uzdravit, nebo se bude muset vrátit zpátky do nemocnice. Řekl jsem, že mi to musí slíbit a přísahat, že to bude dodržovat.

Najednou zvážněla, upřeně se na mě podívala a potom se zeptala, jestli věřím na svaté. Vzala mě za ruku a vedla do ložnice. Zastavila se před obrazem svaté Anny, který visel na zdi mezi okny. Dlouze se na mě podívala a potom vážným hlasem pronesla: „Když s tím bude svatá Anna souhlasit, budu ty léky brát.“

Stáli jsme delší dobu tiše před tím obrazem, tvářila se velmi vážně a bylo vidět, že přísným pohledem pozoruje i mě. Bylo ticho, opravdu jako v kostele. V duchu jsem přemýšlel, co se bude dít dál, jestli se budeme také modlit. Najednou jsem zaslechl nějaký zvuk – jako ze záhrobí – až jsem se trochu lekl, že nám svatá Anna něco řekne, ale byl to zvuk mého žaludku, který už od rána nejedl. Už se začínalo šeřit, tak to musím nějak urychlit.

„Jak to poznáme, že s tím svatá Anna souhlasí?“ a v duchu jsem si myslel, jaká bude asi odpověď. „Až svatá Anna mrkne, tak to znamená, že souhlasí.“ Stáli jsme dál u zdi a koukali na obraz. Musel jsem se tvářit vážně a přitom jsem přemýšlel, jak se z toho dostat. Zase se zešeřilo, tak to musím využít. Kdyby mě někdo viděl, jak tu stojím u zdi a žaludek mi kručí hlady! Trochu jsem kopl do židle, která byla za mnou, abych na vteřinu odvrátil její pozornost a hned jsem zaútočil: „Teď na mě mrkla pravým okem, to znamená, že souhlasí. Vždyť svatá Anna byla moudrá a vzdělaná žena a také se vyznala v léčení. Nyní mi musíte slíbit, že budete zase pravidelně užívat předepsané léky!“ Byla trochu překvapená a nejistá, ale pokorně slíbila, že kolíčka bude zase pravidelně užívat.

Nějakou dobu léky užívala poctivě, sestra Petrášová k ní pravidelně docházela, přinášela jí další léky a kontrolovala, jak je užívá. Když jsem jel kolem, tak jsem se zastavil u chaloupky a zeptal se na zdraví. Většinou nebyla doma, ale děda mě ujistil, že na to dohlíží.

Delší dobu byl klid, ale potom jsem se dozvěděl od pacientů a sousedů, že zase není v pořádku. Zašel jsem do chaloupky, ale zastihl jsem tam jenom dědu, který přiznal, že už pro mě chtěl dojít, ale babička ho nikam nepustí. Když vidí sanitku, tak se schovává do lesa, začíná zase nakupovat a připravuje svatební hostinu. Chtěl už pro mě zavolat, ale ona jej pořád hlídá. Vysvětlil jsem mu, že vše zařídím, ale bude to na delší léčení do ústavu. Zítra po poledni přijede sanitka, ale musí tam s ní jako doprovod, aby všechno vysvětlil, ona sama by toho moc nepověděla. Druhý den přijel se sanitkou pan Chvosta trochu dříve, abychom mohli vyřídit návštěvy, a potom jsme jeli do chaloupky pod lesem.

Vešli jsme do síně, všude plno nádobí a hrnců. Vyběhla z kuchyně, podívala se na nás dost chladně a řekla rozhodně, že nemá čas se s námi zdržovat, protože chystá svatební hostinu a zase odešla zpět. To nevypadá dobře, řekl jsem si tiše pro sebe a šel jsem za ní do kuchyně. Tam zase plno nádobí, talířů a koláčů.

✳ ✳

Babička se zase vzteká, už na ní dopadla deka.

ČTENÍ to ví, jémine – sanitka jí nemine.

✳ ✳

„Zítra bude svatba a já mám ještě plno práce, tak mě nezdržujte! A nikam s vámi nepojedu!“ Řekla to tak energicky a rozhodně, že jsem měl chuť se otočit a vrátit zpět. Ale když se to nevyřídí dnes, tak mě to bude čekat zítra, pozítří, nebo za týden. Nikdo to za mě neudělá, když je to v mém obvodu. Najednou mě něco napadlo. Vrátil jsem se do síně a řekl řidiči, aby přinesl ze sanitky deky a popruhy a vysvětlil jsem mu rychle svůj plán. Potom jsem ji vylákal z kuchyně do síně s návrhem, že ji nebudu nikam posílat a že hned odjedeme pryč. Potřebujeme jen její podpis, že jsme tu opravdu byli. Vyndal jsem z kapsy recept a tužku a čekal. Váhavě vzala tužku, ale k podpisu se nějak neměla. Nedůvěřivě se na mě podívala, bylo vidět, že se jí něco nelíbí. Podala mi zpátky tužku i nepodepsaný recept a vítězným pohledem na mě upřela oči. To je konec, všechno je ztraceno, pomyslel jsem si, ale vzápětí na ni dopadla velká bílá deka, do které ji řidič pan Chvosta celou zatočil a odnesli jsme ji dolů k sanitce. Měli jsme co dělat, protože se všelijak kroutila. Až u dveří sanitky jsme ji postavili. Řidič otevřel dveře sanitky (zn. Tudor), deka se uvolnila a spadla na zem.

Pacientka stála u otevřených dveří s napřaženýma rukama, ale do sanitky jsme ji nemohli dostat. Sanitka byla nízká, dveře úzké, nebyl tam nikdo, kdo by nám pomohl. Co teď? Po cestě ze vsi přicházel nějaký mladý muž. Když jej uviděla, začala na něho volat: „Strejčku, pomozte, zachraňte mě, chtějí mě odvézt pryč, prosím vás!“

„Strejček“ přidal do kroku a volal: „To víte, že vám pomůžu, už běžím!“ a rozběhl se k sanitce.

Placená inzerce

„Tak to nám ještě chybělo. Je to asi nějaký příbuzný a teď nám to pokazí,“ řekl pan Chvosta a čekali jsme, jak to dopadne.

Muž přiběhl k sanitce s roztaženými pažemi. Na babiččině tváři se objevil úsměv nad očekávaným vysvobozením.

„To víte, teta, že vám pomůžu!“ – popadl ji jemně do náruče a už jsem viděl, jak ji nese zpátky do chaloupky – ale on ji položil do sanitky na lehátko, rychle zabouchl dveře a s úsměvem zahlaholil: „Odvezte ji do Lnář, celá ves si zase oddechne!“

Přisedl jsem do auta k panu Chvostovi a rychle jsme vyrazili – směr Lnáře.

Nějakou dobu tam pobyla a po úspěšné léčbě se vrátila domů. Chodila pravidelně na kontroly, užívala léky a bylo vše zase v pořádku.

✳ ✳

V červnu nás v zámeckém parku vozil malý poník.
ČTENÍ pro nás zjistilo, že jmenuje se Bobík.

✳ ✳

Vzpomínka na minulý školní rok...

Pohled na svět z koňského sedla

Děti z Mateřské školy v Česticích měly v minulém měsíci speciální program - třída Myšek v úterý 11. 6. 2019 a třída Ježků ve čtvrtek 13. 6. 2019. V místním čestickém zámeckém parku jsme se sešli s paní Kateřinou Pelíškovou a jejím koněm Bobíkem.

Pro ty z Vás, kteří Bobíka neznáte, je to černý valach - Fellský pony.

Bobíka nám paní Kateřina představila, popsala, vysvětlila nám, jak se k němu máme chovat a nakonec všechny děti Bobík povozil. Děti byly nadšené. Některé seděly v koňském sedle poprvé a jízdu si velice užívaly.

Paní Pelíškové patří velké poděkovaní. Děkujeme, že jste si na nás udělala čas.

Vám všem, milí čtenáři, ze srdce přeji krásné léto, užijte si dovolenou a v novém školním roce na viděnou.

Za MŠ Čestice napsala
Veronika Kalová

★ ★
Budete mít i v příštím ČTENÍ o stavbě srubu vyprávění.
Teď máte začátek, rychle čtěte a Střelce další dary dejte.
★ ★

„Vždy nás krášlí šťastný smích
A krok náš velí vpřed.
Naše jméno pravdou zní
STŘELKA JE NÁŠ SVĚT…“

Píše se rok 1979 a na základní škole v Česticích učí mladičká paní učitelka Milena Maňhalová. Když 1.10.1979 zakládá s nadšením a pár dětmi turistický oddíl Střelka, asi netuší, jak obrovská životní kniha se začíná psát a pro kolik dětí se alespoň na chvíli v životě stane Střelka a zážitky kolem ní jeho světem, jak se i zpívá v první sloce oddílové hymny Střelka.

Pro většinu těch dětí je Střelka silným zážitkem. Jezdilo se na víkendové akce, pořádali se Korouhve rytíře Koce, na vybíjenou, na tábornické stezky. Později se hrálo divadlo a spousta dalších aktivit. Asi ale nejdůležitější akcí každého roku je dvoutýdenní tábor. Dlouhá léta jsme jezdili na táborové základny, které jsme si pronajímali od jiných oddílů. Ve skrytu duše jsme však vždycky toužili po tom mít svojí vlastní táborovou základnu. Odvahu jsme našli v roce 2005, kdy se parta vedoucích a instruktorů po hlavě vrhla do tohoto úkolu a od roku 2006 jsme začali jezdit na vlastní táborovou základnu Kolčava ve strašicích.

Při letošním 40 výročí trvání oddílu Střelka byla krásná symbolická třešinka na dortu, že se nám podařilo na tábořišti dotáhnout stavbu srubu, který bude sloužit nejen pro tábory, ale budeme moci na tábořiště zavítat i během roku. Stavba srubu byla náročná nejen organizačně, ale i finančně. Naštěstí jsme našli širokou podporu a díky tomu jsme mohli vše finančně zrealizovat. Byli jsme úspěšní v získání dotace ve výši 200.000 Kč od Jihočeského kraje na obnovu kluboven a základen. Městys Čestice nám daroval dříví včetně pořezu ve výši 205.000 Kč. Dále nám přispěly všechny okolní obce, jejichž děti navštěvují čestickou školu, potažmo oddíl Střelka- Dřešín 70.000 Kč, Nihošovice 40.000 Kč, Drážov 40.000 Kč, Zahorčice 20.000 Kč, Úlehle 15.000 Kč, Hoslovice 5.000 Kč a obec Němčice kvůli provizoriu nabídla prozatím materiální pomoc. Dále nám pak přispěl Kulturní spolek částkou 10.000 Kč. Firma Dřevoprofil nás podpořila při výrobě podlahových prken. Je potřeba dále poděkovat všem drobným podporovatelům, kteří nás podpořili dopravou, drobnými finančními dary, jinou pomocí a podobně. Velké poděkování patří Zdeňkovi Lukášovi a Vašku Lukášovi, kteří stavbu vedli a realizovali. Další poděkování patří i všem vedoucím, instruktorům a přátelům oddílu, kteří uspořádali hodně brigád při stavbě srubu i díky čemuž se povedlo stavbu dodělat v poměrně složitém termínu do konce školního roku, než jsme 29.6.2019 zahájili náš 40. letní tábor.

Největší poděkování za všechno však patří Milče Maňhalové, která se pro oddíl obětuje již 40let, věnovala a věnuje oddílu neuvěřitelně času, aby mohlo vše fungovat. Toto poděkování si dovolujeme vyslovit nejen za aktuální členy oddílu, ale za všechny, kteří oddílem prošli. Milčo, děkujeme za krásné dětství za vybudování vztahu k přírodě a táboření. Přejeme tobě i oddílu Střelka mnoho dalších šťastných let, a ještě více šťastných dětí, které budu oddíl navštěvovat a bude pro ně zpestřením dětství tak jako byl pro nás pro všechny.
Kolektiv vedoucích a instruktorů oddílu Střelka

V příštím Čtení se můžete těšit na příběh, jaká cesta vedla k tomu pořídit si svoji vlastní táborovou základnu.

✦ ✦

14.-.15.9. – čestická pouť – program uvnitř listu
27.9. DS Čelakovský – Dva muži v šachu – divadelní představení na nádvoří čestlického zámku od 18 hodin

⦿ ⦿

Na krásné oslavě se nic nezmění,
když svoji vzpomínku přidám do ČTENÍ

⦿ ⦿

40 let oddílu Střelka – sraz na Kolčavě

Když jsme s Honzou na jaře hovořili o plánování srazu ke 40. výročí, naše volba byla jednoznačná, po dvou úspěšných setkáních zase na základně Kolčava, už tam bude i nový srub jako zázemí. Volba padla na termín mezi dvěma tábory rodičů s dětmi, sobotu 17. srpna. A přípravu si opět vzal na starost Honza s partou našich vedoucích. I práce s pozvánkami šla více méně okolo mě, Jakub vytiskl pozvánky a Ája je naobálkovala a nalepila adresy. Na mě zbylo jen je rozdělit dětem, které obcházely vesnice a předávaly pozvánky do schránek. Kdo ze členů chtěl, potvrdil účast na našich stránkách. A celá další příprava běžela také mimo mě, jen mi bylo divné, kam pořád mizí z klubovny už zkontrolované kroniky a hromady alb a fotek. Honza mi řekl, že si je chtějí na táboře prohlížet…

Přiblížil se samotný den výročí a ten jsem si opravdu užila. Petr mě odvezl na základnu, kde už bylo všechno připraveno – prasátko se grilovalo, děvčata upekla buchty a vařila kávu, nápojů bylo na výběr. U skály na slavnostním ohništi stála pěkná hranice, fakule vyrobili mladší vedoucí a instruktoři. A po 14 h se začali sjíždět pozvaní členové, někdy s doprovodem partnerů a dětí. Odpoledne plynulo ve vzpomínkách na akce, listování kronikami, přátelském povídání. Ze 340 pozvaných členů, těch, kteří alespoň jeden celý rok v oddíle pracovali, se zúčastnilo více než 80, kromě toho další jako doprovod. Ani jsem nestihla se všemi osobně pohovořit… Okolo 17 h jsme se sešli na nástupu k tradičním družinovým hrám. Než vše vypuklo, předal mi Honza úžasnou ručně dělanou fotoknihu jako průřez 40 lety činnosti. Tak sem mizely všechny fotky a kroniky. Něco takového jsem si vždycky přála…

A samotné družinové hry? Jako vždy hlavně zábava. Přátelské hecování Plameňáků a Tuláků, vždy trefně komentované Romanem, který ač duší Plameňák, šel podpořit Jitřenku jako plno dalších hostů…

Pomalu se setmělo a my se přesunuli ke slavnostnímu ohni. Zvolení ohniváci Bára, Vojta, Zdenča a Monča zapálili oheň, zazněla oddílová hymna a pak nám už hrálo duo kytaristů Honza Komín a Honza Vlažný plno našich starých písniček. Vše ještě jednou přerušil Honza, který mi jako poděkování předal několik dalších dárků…

Myslím, že naše setkání se opět vydařilo. Já osobně jsem si ho užila a děkuji všem, kteří se na jeho organizaci podíleli. Jsem moc ráda, že v oddíle vyrostla tak bezvadná parta lidí, která dokázala vybudovat na zelené louce úžasnou základnu. Lidi, kteří pořádají tábory rodičů s dětmi a tím předávají své zkušenosti a dovednosti další generaci. A jsem hodně ráda, že se Ája Vlková rozhodla pracovat ve Střelce se mnou a postupně ji převzít. Věřím, že oddíl Střelka má tak nakročeno do dalších let…

Milena Maňhalová

A teď několik vzpomínek členů na léta strávená ve Střelce….

Jarek Richter: Já vzpomínám na úplně první družební setkání s oddílem Delfín na základně ve Zlaté Koruně v roce 1980. To jsem byl sedmák a ještě jsem do Střelky nechodil, ale protože se jim tehdy přihlásilo málo kluků, vzali nás několik nečlenů. A bylo to bezvadné, hned další rok jsem se přihlásil. Nebo další skvělá akce bylo bourání tábora v Benešově, kam tehdy Delfín jezdil. Jeli jsme tří členové a paní učitelka a užili jsme si to…

Vojtěch Pelíšek: Když jsem byl malý kluk, asi po druhé třídě, vzala mě Střelka na tábor do Hubenova, byl jsem na táboře poprvé. Byl jsem přidělen do Tuláků, kde byl i Emík, se kterým jsem spal ve stanu. Emík byl jeden z nejstarších, byla s ním vždy zábava a byl velký jedlík. Na první večeři jsme si měli přivézt jídlo a já jako správný táborník měl velkou paštiku. Na večeři jsem ji otevřel a trochu ujedl, zbytek si chtěl schovat. Emík na mě kouká a povídá: „Vojto, to neděláš dobře, ta paštika se zkazí, ta se musí sníst.“ Já už nemohl, tak se Emík obětoval…

Milan Daňa: Díky Střelce jsem poznal spoustu skvělých lidí a s mnohými navázal pevná přátelství, která udržujeme dodnes. Hraním různorodých her jsem získal znalosti a zkušenosti, za které jsem dnes velice vděčný. Všechna léta strávená ve Střelce jsem byl v Plameňácích, na což jsem patřičně hrdý.

Lucie Suchá: Na léta, která jsem strávila se Střelkou, vzpomínám velice ráda. Měli jsme možnost procestovat celou republiku a zúčastnit se různých akcí, od sportu po kulturu. Nejraději vzpomínám na tábory, kde jsme si užili mnoho zábavy.

✳ ✳
Co je to pochvalné a trestné střílení?
Pozorně čti a dozvíš se to ve ČTENÍ
✳ ✳

Roman Novák: Velice rád vzpomínám na všechny pravidelné akce, jako byly Korouhev rytíře Koce, Zlatá horečka, Zimní Zálesí, Zimní výstup na Kleť, Boj o Dívčí kámen a podobně. Musím připomenout i spartakiádní setkání TOM v Praze v roce 1985 a následující rok setkání v Č. Krumlově. Plnili jsme oblastní turistické odznaky Zlatá Praha a Českokrumlovsko a při plnění těchto odznaků jsme poznali řadu velice krásných a zajímavých míst.

Pavel Trojan: Mně se jako první vybaví tábor Veverky na Vltavě. Byl jsem tehdy v 8. třídě a asi nejvíc jsem si to užil. Jezdili jsme na vodu pod vodáckým vedením Spirála z Vikingů, na kolech pod vedením Petra Žejdla a chodili pěšky pod dohledem instruktorů. Měli jsme tam zvláštní družinu Mašukulumbové složenou z mladších patnáctiletých instruktorů, kteří měli mimo jiné na starost převážení přes Vltavu na druhou stranu, jiný přístup tam totiž nebyl. Vzpomínám, jak Krocan a Kolík utopili rohlíky nebo převáželi hygieničky jdoucí na kontrolu a najednou je unášel proud…

Jakub Vilánek: Moje vzpomínka se váže k výletu, který se konal v roce 1998 v rámci tábora Hrbov. My starší jsme se měli při výletě dopravovat autobusem a vlakem a asi 10 km nachodit pěšky. V průběhu dne nám jeden autobus ujel, jeden vůbec nepřijel a z 10 km bylo rázem 25. Ale to stále nebylo vše. Náš vedoucí Roman Novák měl potřebu zamávat paní průvodčí a díky tomu nám opět ujel autobus. Dalších 20 km jsme šli pěšky do tábora, celkem jsme ten den ušli 45 km, ale doposud na to všichni vzpomínáme.

Evina Šašková: Na každém táboře se konalo tzv. pochvalné a trestné střílení. Já vzpomínám na tábor v Kadově, kdy jsem si za odměnu vystřelila „čaj o páté“, odměnou pak bylo posezení na společném kruhovém WC pro 5 lidí ve společnosti instruktorů a vedoucích. Tak nevím, zda to byla skutečně odměna…

Honza Vilánek: Když jsem nastoupil v roce 1990 do oddílu Střelka jako desetiletý kluk, mimo jiných akcí, měla v tu dobu Střelka své tábořiště u Radešova u potoka Peklov. Chodilo se tam občas na páteční schůzky a někdy tam byla i delší akce, kdy se tam spalo. Miloval jsem to tam-oheň, potok, les, dříví, sami jsme si vařili… Už tam jsme jako malí kluci snili s Oťasem o tom, že si tam vybudujeme základnu, abychom tam mohli chodit i v zimě. Porevoluční doba přinesla mnoho změn a jednou z negativních změn pro nás bylo, že nás jistý pán z tohoto tábořiště v roce 1993 vyhnal, že už tam nesmíme chodit, že je jeho a má s ním své plány. Byli jsme strašně zklamaní, že nás vyhnal z „našeho“ tábořiště. Paradoxem bylo, že z tohoto místa nikdy nic neudělal, jak tvrdil, místo rychle zarostlo křovím a kopřivami a až časem, když jsem byl starší, jsem zjistil, že mu vůbec tento pozemek nepatřil…
Žili jsme dál jinými akcemi, tábory, ale ve skrytu duše pořád plánovali nějaké naše jiné tábořiště. Jak jsme dospívali, plán se měnil v touhu o tábořiště rozměrů, kde by se daly pořádat tábory. Tak vlastně začala historie naší základny Kolčava…

Petr Vlažný: První vzpomínka? Asi když mě Bumbal (starší brácha) vzal ještě jako nečlena – tuším, někdy v mé první nebo druhé třídě - na jednu z klasických pátečních schůzek s sebou a šlo se do tělocvičny. Starší členové mě nechali proběhnout salvou schválně vedle hozených míčků z jedné strany na druhou bez úhony a já šťastný, že jsem pomohl (snad tehdy Tulákům) vyhrát, mě pomohla rozhodnout se v tom, jestli moje budoucnost bude patřit Střelce, nebo tanečkům (nesmějte se, tehdy měly tanečky tréninky také v pátek od 13 hodin a po měsíci jsem si musel vybrat). Zaplakaly tanečky. A pak už to jelo. První rok jsem promarnil v Tulácích, ale od 4. třídy už jsem byl na vítězné plameňácké vlně. Tak jako mají např. sportovci rozlítané všechny víkendy různými zápasy a turnaji, já prožil své šťastné dětství ve Střelce. Divadla, tábory, schůzky, vybíjené, Korouhev rytíře Koce, víkendové akce, celostátní setkání, pionýrské stezky… bylo toho moc. Moc srandy, kamarádů na celý život, zážitků. Jsem rád, že tento dluh mohu alespoň částečně splácet Střelce, jejím současným a snad i budoucím členům, i nadále.

Obrazová příloha – Kolčava 2019 - Střelka

Terasa před srubem byla hojně využívaná jako ochrana před sluníčkem i před deštěm

Táborák a písničky nesměly chybět

Zástupce Temna – Darth Vader – se nakonec přiklonil na stranu Světla

Malí Indiáni dostali za splněný úkol odměnu…

Tak takhle vypadal srub na tábořišti ještě v květnu…

Na 40. výročí založení Střelky se sešlo hodně bývalých členů, zavzpomínali na léta strávená ve Střelce a zahráli si některé hry. Všichni se náramně bavili.

KUS
KULTURNÍ SPOLEK ČESTICE

Jihočeský kraj

ČESTICKÁ POUŤ

14.9 - 15.9.2019 - trhy, kolotoče, hudba, umění, zábava

Sobota 14.9.2019

9:00	volejbalový turnaj smíšených družstev na hřišti v Česticích
16:30	Modus Václava Hrušky – koncert vážné hudby – poutní místo Kalvárie
19:30	DS Čelakovský – „Rajčatům se letos nedaří“ – divadelní představení na zámeckém nádvoří

Neděle 15.9.2019

8:00	Výstava obrazů Jaroslavy Kupkové – malá zasedací místnost zámku
9:30	Vyznání - zámek - výstavní síň - Vernisáž výstavy obrazů VALENTINA HORBY a JOSEFA DUSPIVY

NÁDVOŘÍ

10:00	The Dark Blue Elephants – folk rock Český Krumlov
15:00	Hartl band – hudba k tanci i poslechu

11:00	KALVÁRIE – Kaple Povýšení sv. kříže - Mše Svatá celebruje P. ThLic. Martin Sedloň

09:00 – 16:00 – Zámecký park – Výstava drobného zvířectva, ČSCH Čestice

Všechny Vás srdečně zveme! **Občerstvení zajištěno po celý den.**

※ ※
Všichni si spí pěkně v klídku, jen já musím držet hlídku.
Za ranního kuropění když nesmím spát – čtu si ČTENÍ.
※ ※

Střelka – tábor Kolčava 2019

Střelka opět po roce vyrazila na svoji tradiční táborovou základnu Kolčava u Strašic, aby zde prožila své 14-ti denní prázdninové dobrodružství. Vzorce zůstaly stejné: 4 družiny – Tuláci, Večernice, Rychlé Šípy a Plameňáci, nutnost postarat se o denní chod tábora (denní služba, ohňová, kuchyně), co se ale změnilo, byl vzhled tábora. Starší členové, kteří s námi již v průběhu roku jezdili na brigády, věděli dobře, oč kráčí, ale měli jsme radost, že většině dětí a jejich rodičů, kteří je na tábor přivezli, zůstala po příjezdu pusa dokořán. Srubu se věnují (a budou věnovat) i další články tady ve Čtení, takže to zde nebudu rozebírat, nicméně změna to byla jistě zásadní. Táborové žití se trochu zkoncentrovalo do okolí srubu (vevnitř jsme i díky krásnému počasí byli minimálně) což jistě přispělo i pohodovému průběhu našeho tábora. Díky nové kuchyni nebyl problém postarat se o rekordních 45 hladových dětských krků + samozřejmě instruktoři, vedoucí a jejich malé ratolesti. Zkouška to tedy byla vskutku zatěžkávací, ale srub i vše ostatní v ní obstály se ctí. Jako každý rok jsme i letos měli nosné téma táborové hry. Nutno dodat, že téma, které jsme v historii oddílu ještě neměli a bylo motivováno filmovou ságou George Lucase – Star Wars. Tato sága se zabývá věčným bojem dobra a zla, světla a temnoty. Mezi sebou bojovali slovutní rytíři řádu Jedi a Sithové, kteří chtěli vesmír ovládat přes vesmírnou Sílu.

Děti přijely na tábor do Jedijské akademie, kterou vedla Ray. V prvních několika dnech probíhal výcvik nových rytířů Jedi, děti plnily zkoušky, bobříky a získávaly za dosažené body hodnosti, dokud je neprověřil první ostrý start. Na jejich misi se setkaly se silami temna - Kylo Renem a jeho učeníkem Al Direm. Od naší vedoucí akademie Ray jsme se dozvěděli, že Kylo Ren je její bratr, který přešel na stranu temna. Nicméně ona cítila, že v Kylovi je ještě zbytek světla a prosila nás, zda bychom ho nemohli obrátit na stranu dobra. K tomu bylo ale zapotřebí osoby nejtemnější – Dartha Vadera (mnozí si jistě vybavují ze Star Wars postavu v černém s červeným světelným mečem). Ray nám totiž prozradila, že Kylo Ren Dartha Vadera obdivuje a kdybychom přinesli důkaz toho, že Darth Vader také lituje, že přešel na stranu zla, měli bychom vyhráno. Naši rytíři Jedi pak skutečně našly robota R2D2, kde byla zpráva od Dartha Vadera, který lituje, že přešel na stranu zla. Měly tedy důkaz.

Zbývalo už tedy jen najít, kde se Kylo Ren skrývá. Nebylo to vskutku jednoduché, protože jeho učedník Al Dir se dozvěděl, že chce přejít zpět na stranu světla a snažil se ho dostihnout a zničit. Nakonec ho našli ve starém jedijském chrámu, kde také proběhl závěrečný boj se přívrženci temnoty – Sithy. Když byly stoupenci Al Dira poraženi, vyslechli si Jediové Dartha Vadera, který popsal svůj pohnutý život. Nyní už byl Kylo Ren přesvědčen, že je nutné vrátit se na stranu dobra – světla. Naposledy se ještě poražený Al Dir pokusí zabít krásnou Ray, ale naši dětští rytíři ho smrští ran ze světelných mečů odkázali do věčných vesmírných lovišť.

Zdálo se Vám to nejasné? Není divu, není lehké obsah 14 dní vměstnat do 14 řádek. Mezi nimi ovšem čtěte, že jsme opět po roce prožili spoustu legrace, zábavy a dobrodružství. Děti odjížděly snad obohaceny o nějaké vědomosti, ale zcela jistě o zážitky. Všem jim také patří velký dík za to, že pomáhali naši čerstvě dostavěnou základnu dotáhnout do výsledného stavu, díky aktivní ohňové službě se nám podařilo spálit valnou většinu tesařských odřezků a tak jsme dali trochu do pucu i samotné tábořiště. Začala další etapa našeho oddílu, symbolicky v době „předávání moci“ naší Milči do rukou jejích mladších kolegů. Nezbývá než doufat, že i my budeme odkaz Střelky nést našimi životy ještě alespoň dalších 40 let. Dle počtu dětí a jejich spokojenosti s táborem se nám to myslím podaří.

Zapsal: Buf

✷ ✷

Naší hymnu ČTENÍ zná,
je to píseň vítězná.

✷ ✷

Tábor Kolčava

… již po osmé se sešla naše táborová rodina na Kolčavě, aby společně prožila týden táboření plný her, soutěží, písní, úsměvů, legrace, nočních rozhovorů…… Na tábor jsme postupně dorazili v neděli 11.8. v odpoledních hodinách, a celý večer obdivovali krásnou roubenku, která během roku vyrostla pod rukama šikovných vedoucích z oddílu Střelka, kteří s námi také jezdí na náš rodinný tábor.

Děti jsme rozdělili do tří skupin nesoucích názvy: Sparta, Bílí tygři a Dream team. Každý den se soutěžilo, děti si procvičily morseovku, topografické značky, uzle, názvy rostlin a stromů, sekání dříví, jízdu na kole, hod na cíl, zdravovědu, střelbu a mnoho dalších táborových dovedností. Nejvíce nás bavilo večerní rozdělávání ohňů, pečení topinek a zpívání až do nočních hodin. Oblíbené byly hry, do kterých se aktivně zapojovali dospěláci, to byla ta pravá legrace s trochou napětí. V úterý se jelo na výlet do Kašperských Hor. Čekal nás náročný výstup na Kašperk, odměnou nám pak byly překrásné pohledy na místní krajinu a pozdější pizza v pizzerii na náměstí Kašperských Hor.

V pátek 16. 8. nás čekalo loučení. Poblahopřáli jsme vítěznému týmu, Bílým tygrům a společně si pak vychutnali odměny v podobě medovníků, které dostal za fair play každý tým. Tábor skončil, bude se nám stýskat, ale my věříme, že se naše táborová rodina zase brzy sejde, třeba na kus řeči nebo na společný víkend na táborové základně.

Irča, Anežka a Honzík Hartlovi

○ ○
Na táboře, dámy, páni,
ČTENÍ čtou i Indiáni.
○ ○

Konec prázdnin na Kolčavě očima Staré indiánky – aneb tábor s nejmenšími

Tábořiště na Kolčavě se nedočkalo oddychu ani třetí srpnový týden. Po oslavě 40. výročí oddílu se v neděli na Kolčavu začali sjíždět rodiče s našimi nejmenšími (děti od 8. měsíce do 8 let). Škoda, že základna není nafukovací, protože zájem o tento tábor byl enormní, ale nebylo a není ani do budoucna v našich silách vyhovět každému novému zájemci. Již takto základna přivítala na tomto termínu bezmála 60 osadníků.

Že máme v lese na kolčavském tábořišti kamarády skřítky, to jsme věděli už od loňska. Právě oni již věděli, jak šikovné děti s sebou na tábor vozíme, kolik toho zvládnou, jak povyrostly a tak nám skřítci poslali zprávu o zajatém malém indiánovi, čekajícím na vysvobození. My všichni jsme se tím pádem ocitli v indiánské vesnici. Vyrobili jsme si obleky s peříčky a korálky, nabarvili vlasy, obličeje a těla a pak už nikdo neměl problém se vžít do role indiánů. Indiánské ženy dle tradic udržovaly oheň v krbu a společně připravovaly jídlo pro celý kmen, s ještě větší radostí stály hodiny a hodiny u nádobí a probíraly strasti všedních dní. Starší bojovníci vyráželi do lesa na dřevo a smolu, pořád něco lovili ve studni, občas přepadávali náš tábor a zkoušeli tak malé bojovníky, jestli jsou ve střehu. Hlavně se ale celou dobu těšili, jak nám zase ukážou, že kuře pečené v „sítňáku“ chutná úplně nejlíp! Jen tu stavbu týpí by měli ještě potrénovat...

Malí indiáni se rádi volně potulovali po táboře ve svých tlupách a často si našli sami, co je baví. Pod vedením náčelníka Krchlajícího Buvola ale nadšeně běhali pro všechny zprávy od skřítků a dělali, co bylo v jejich silách. Připravovali se na boj- trénovali na kole, v lodi, rýžovali zlato a vyráběli magické náramky a náhrdelníky, nebáli se ani zajít za vědmou a vyzvědět, co je zajímalo. A tak není divu, že závěrečnou bitvu s cizím kmenem nejen vyhráli, ale ještě se jim podařilo se s nimi spřátelit.

Tábor pro nejmenší se jistě vydařil a my se nemůžeme dočkat, jaký úkol od skřítků dostaneme v příštím roce.

Zapsala: Hanka Rezková

◉ ◉
Je tu špatná novina, škola opět začíná.
Když si tohle řeknou žáci, přečíst ČTENÍ dá jim práci.
◉ ◉
Vážení čtenáři Čtení pro lidi,

letní prázdniny a čas dovolených utekl jako voda a všichni se opět vracíme do naší Základní školy a Mateřské školy v Česticích. V minulém Čtení jste si mohli přečíst o výletech dětí a aktivitách na konci školního roku. V mateřské škole proběhlo rozloučení s předškoláky a v základní škole jsme tradičním špalírem vypustili do světa naše deváťáky.

Ještě v květnu však stihli za odměnu z projektu Edugard společně se žáky ze 7. ročníku výlet do rakouského Tullnu a jeho přírodní zahrady. Přírodní zahradu v Jindřichově Hradci zase za odměnu navštívili žáci 5. a 8. ročníku.

8. třída absolvovala ještě před prázdninami projektový den na SŠ a JŠ s právem státní jazykové zkoušky Volyně v aktivitě Učíme se navzájem, projektu iKAP Jč kraje I – Pedagog 21. století. Náplní projektového dne byly aktivity zaměřené na rozvoj čtenářské a matematické gramotnosti, které pro žáky společně připravili pedagogové obou škol.

Ve škole se ani přes prázdniny, které pro naše děti školou povinné začaly již o týden dříve, neodpočívalo. V rámci projektu ZŠ Čestice – vybudování odborné učebny pro výuku přírodních věd, byla zrekonstruovaná přírodovědná učebna, kde bude probíhat výuka fyziky, chemie a přírodopisu, pro 30 žáků a 1 učitele včetně její bezbariérové dostupnosti, úpravy WC a pořízení schodolezu pro tělesně postižené. Cílem projektu je především zvýšení kvality a efektivity vzdělávání v rámci klíčové kompetence „přírodní vědy“. Tento projekt je spolufinancován Evropskou unií.

Dále jste si mohli všimnout altánu, který vyrostl na školní zahradě u základní školy. Částečně je financován z grantu Jihočeského kraje, který podal Městys Čestice, a bude sloužit jako venkovní učebna k výuce a dalším aktivitám žáků.

I v mateřské škole proběhla v jedné třídě výměna starého nábytku za modernější a barevně laděný. Věřím, že se bude líbit hlavně dětem.

V novém školním roce bude zavedena Školní online pokladna. Školní online pokladna slouží k transparentní evidenci finančních prostředků, zahrnuje platby za divadla, výlety, kina, lyžařské kurzy aj. Platba probíhá bezhotovostně na speciální účet školy. Rodič nepotřebuje internetové bankovnictví, stačí jen přístup k internetu, po registraci má kdykoliv náhled do školní online poklady podobný bankovnímu účtu a má kontrolu o pohybu financí svého dítěte. Více informací pro rodiče budou na stránkách školy.

✦ ✦

Ten, kdo nebyl na výletě, ať si koupí ČTENÍ!
Zjistí, že než na Šumavě nikde lépe není.

✦ ✦

Pro žáky 6. ročníku je na první pololetí školního roku připravena výuka německého jazyka ve spolupráci s Jazykovým kompetenčním centrem pro němčinu a češtinu.

Co prožijí naše děti i žáci v novém školním roce 2019/2020 se zase dozvíte v příštím Čtení pro lidi. Rozloučím se známým textem Winstona Churchilla: „ Jsem si jist, že jsme pány svého osudu, že naše úkoly, jež před námi leží, nejsou nad naše síly a že žádná dřina a úsilí nejsou větší, než můžeme snést. Dokud věříme tomu, co děláme a dokud máme nezdolnou vůli vítězit, vítězství je naše.“ Přeji všem, nejen dětem, ať vítězí nad svými úkoly!!!

Mgr. Martina Kalová

Návrat do Němčic

Pro mě až neuvěřitelné, jedu s klienty zdravotně znevýhodněnými z libereckého domova Harcov, jak jinak, než na kolech, do místa, kde jsem osmnáct let působil. Díky MVDr. Dlauhoweskému, Evě a Lukášovi přímo do bývalé komunity, kde budeme bydlet. Ač je vedro, ze Šumavy se žene bouřka, blesky, déšť nás však minul. Projíždíme Doubravicí, místní žena nabírá vodu z kamenné studny s dřevěným poklopem, ale říká: „Je sucho, vody je málo, ta ze studně je jen na zalévání, jinak musíme kupovat balenou vodu v čestickém obchodě“.

Pak už Němčice, milé uvítání Lukášem a Evou a vstupujeme do bývalé komunity, kde na mě vše dýchá historií. Vše, co jsem tam prožil a také osudy stovky bývalých klientů. Bydlíme v bývalé terapeutické místnosti, vedle na dveřích nacházím fotografie z roku 1992 – 3, i já se tam poznávám.

V následujících dnech seznamuji klienty s kouzelnými místy kraje pod Šumavou – Podlesí, nevynecháme ani legendární Hoštice. S místními komunikuji jako bych z Němčic odešel včera… Se současným starostou Rudou Bublíkem, bývalými kolegy Maruškou Křížovou, Pepou Švecem, Petrem Máchou i dalšími. Přijíždí pojízdná prodejna, s Pepou Švecem kupujeme vyhlášenou bavorovskou dršťkovou polévku. Velmi milé bylo i přijetí na čestickém zámku (radnici) Ing. Janou Vlažnou, dostali jsme i milé suvenýry. V expozici mě nejvíce (asi samozřejmě) zaujalo tablo s Pepou Křešničkou. Znali jsme se, občas za mnou přicházel a já dodnes čerpám z jeho neuvěřitelných inspirací, článků, pohádek, příběhů z Němčic a okolí. Kdysi řekla Maruška Křížová, že jsem mu v něčem podobný, to bych se neodvážil srovnávat, ale jedno je jisté. Stále píši články do Čtení pro lidi, tak alespoň malý odkaz a vzpomínka. Na němčickém zámku je stále deska Šmidingera, vzpomínám, jak Pepa Křešnička o to hodně stál, aby tam byla. SANANIM zaplatil polovinu, na zbytek jsme se s Pepou složili. Ještě jsem zapomněl na setkání S Miluškou Staňkovou, poznala mě, tiskla mi ruku. Zdravotně na tom není nejlépe, přece jenom devadesátka tu je. Mám schované všechny její dopisy, vzpomínky i na poválečná léta v Němčicích. Já jsem vždy preferoval osobní kontakt s místními, připadalo mi to velmi důležité, přece jenom oni tam byli doma a my jenom hosté.

Provedl jsme i relaxaci přímo v bývalé alchymistické laboratoři, kromě „mých klientů“ se zúčastnil i exklient R.K. Se svým synem přijel busem do Němčic ze Strakonic. Vyslyšel, ať se nevrací na sever, odkud pocházel, že by ho to mohlo vrátit k užívání návykových látek – žije spokojeně, abstinuje a má rodinu.

Pro mě osobně bylo velkým přínosem opakované setkání s Lukášem Dlauhoweským. Nejen vzpomínky, co bylo – například když jsme s Pepou Švecem a s klienty jezdili těžit dřevo „pro nás“. V náročných podmínkách, mnohdy ve sněhu v oblasti Kůstrého, nejvyššího vrcholu Strakonicka. Dnes již tam vedou pohodlné asfaltové cesty, ale zase již není dřevo a les, o to se postaral kůrovec.

Plány Dlauhoweských jsou velké. Již rekonstruují bývalé stodoly, v plánu je i zámek a zámecký park, ale je to opravdu běh na dlouho trať.

Lukáš mi zapůjčil písemnou dokumentaci rodu Dlauhoweských, tak jsem po večerech měl co studovat, ale o tom příště.

Pak už rozloučení, Maruška Křížová nám upekla skvělou buchtu, tak jak to ona umí. Tak někdy příště, snad, hodně bych o to stál.

Miroslav Zachariáš

★ ★
Kolo pro život mám v hlavě, závod všichni zvládli hravě.
A pak i naši přátelé ČTENÍ přečetli si celé.
★ ★

S kolem pro život na Zadov

Poslední červencová sobota – to má již tradičně seriál Kolo pro život zastávku na šumavském Zadově. Nemohu chybět a tak s Aničkou a Frantou se vydávám přes celou republiku, z Liberce.

Shlédneme alespoň kousíček Šumavy, z Lipky na pramen Volyňky, okolo světlé hory na Švajglova Lada. Vzpomínka stará více než 55 let, kdy jsem k bývalé hájovně U Broučka šel s rodiči a babičkou potmě pěšky 3,5 km do kopce. Následně dlouhá léta jsem tam v chatě bez elektřiny a teplé vody trávil zejména v zimě víkendy a zimní prázdniny. Na to se nezapomíná.

Kolem Alpské vyhlídky a Chalupské slati míříme na místo ubytování na Nových Hutích. Druhý den míříme na start závodu na Zadov a přichází pravá šumavská letní bouřka s blesky a deštěm. Ta první přichází z bavorské Šumavy, druhá ze západní části Šumavy, odkudsi od Sušice. Téměř celý závod prší, ale to nevadí. Opět se potvrzuje pravidlo, že na Šumavě jsou krátká jara, přiměřená léta (v posledním období), delší podzim a dlouhá zima.

Potvrzuje se tím nepsané pravidlo, že podzim přichází na Šumavu uprostřed léta. To ostatně velmi pečlivě sleduje šumavská Leonka z chalupy Konopice, každý rok to má pečlivě zaznamenané v kalendáři. Navštívil jsem ji v její chalupě po závodě, měla očividnou radost, že po překonání největších nástrah závažného onemocnění vyšla až na stadion. Potřebovala se sejít se známými, přáteli a zažít atmosféru závodů.

Pro mě osobně lyžařský stadion na Churáňově je nádherným místem, kde jsem absolvoval bezpočet tréninků a závodů v běhu na lyžích a později jako trenérovi běžců tam začínaly a končily běžecké tréninky. Takže teď jsem se tam podíval alespoň na závodě na kole, když už to jinak nejde.

Když jsme ráno opouštěli Šumavu, tak poslední pohled, na Kůstrý, výrazný vrchol nad Němčicemi, Boubín a hlavně chlad a mlha. Potvrzuje se pravidlo, že koncem července podzim na Šumavě právě nastal, tak jak ho známe z Klostermannových románů.

Miroslav Zachariáš

⌘⌘⌘

※ ※

Přejeme všem hodně zdraví,
ať vás ČTENÍ vždycky baví.

※ ※

Staročeské zvyky a tradice

Dožínky

Jsou to slavnosti spojené s oslavou ukončení žní. Děvčata upletla velký věnec z klasů obilí a do věnce zaplétala ovoce, koláče a cukroví. Spolu s tímto věncem pak děvčata doprovázela z pole do dvora poslední vůz zvaný "baba". Věnec nesla většinou nejmluvnější žnečka, ostatní nesly ozdobené hrábě. V průvodu také byli dva chlapci a dvě dívky. Měli na svém oděvu našitou slámu s klasy směřujícími od pasu nahoru a od pasu dolů a na hlavě měli věnec z obilí. Říkalo se jim „živé snopy“. Před hospodářstvím se průvod zastavil a dívka, která nesla věnec, zvolala: „Panímámo zlatá, otvírejte vrata, neseme vám věnec ze samého zlata!“ Hospodář s panímámou otevřeli vrata, aby vyslechli přání průvodu: „Se srdečným přáním a vážným vinšováním vstoupili jsme do příbytku vašeho. Pantáto a panímámo, to vám vinšujem, aby vás Bůh ještě mnohá léta ve zdraví a čerstvosti zachovati ráčil, tak abyste ku potěšení a oblažení ještě hodně hojnech žní požívati mohli.“ Hospodář pak obdaroval průvod penězi a panímáma nabídla občerstvení.

Konopická

je slavnost spojená s oslavou konce sklizně lnu, původně konopí. Dříve se konala na přelomu září a října, místy nahradila dožínky. V posledních letech bývá pořádána převážně v druhé půli srpna. Konopickou pořádají dívky nebo ženy. Původně to bylo jejich právo na zábavu po těžké práci, protože sklizeň lnu a konopí měly na starost právě dívky a ženy.

Hlavními postavami této slavnosti jsou Konopička a Konopičák. Ženy se sejdou v jedné chalupě, kde ozdobí máječek a hospodyně je pohostí. S máječkem pak jde průvod za Konopičákem, který je ve vikýři a je oblečen jako řemeslník, někdy bývá „v domácím negližé“. Okolo něj je nepořádek a nářadí na klepání kosy nebo na opravu bot. Když je dohazovačem přemluven k ženění a k tomu, aby se vydal za nevěstou, rychle se převlékne do vtipného kostýmu „ženicha ve fraku“.

Konopička je zpravidla muž humorně přestrojený za ženu. Žena u své boudy předstírá práci - přede nebo vyšívá. Když přijde průvod k boudě, Konopička se do ní schová, protože se bojí lidí. Na řadu přichází přemlouvání Konopičky k tomu, aby si vzala Konopičáka za muže. Ta ho pak pustí k sobě do boudy, když on vyleze, ona se zase začne schovávat do boudy, proto jí dohazovač boudu zapálí a Konopičák si odvádí ženu na vyzdobený vůz. Průvod se přesune k hospodě. Muži převlečení za kněze a ministranta oddávají Konopičáka a Konopičku, sváží jim ruce lnem nebo slaměným povříslem, namáčí slaměnou štětku do hrnce s vodou a kropí s ní svatebčany i diváky. V hospodě se zpívá a tancuje, Konopičák tancuje s Konopičkou sólo a následuje parodie obřadu selské svatby. Máječek se pak obvykle vydraží. Zábava pak pokračuje do pozdních nočních hodin.

Aktéři si vymýšlejí texty sami, často se improvizuje. Rozhovor Konopičáka s dohazovačem většinou zahrnuje také narážky na aktuální dění ve vsi a humornou kritiku, která se nebere vážně.

Poutě

Řekne-li se slovo pouť, mnozí z nás si představí atrakce pro děti, kolotoče nebo všudypřítomné obchody s nejrůznějším zbožím. Hlavní rozměr pouti je však především duchovní. Při putování, kdy se člověk vymaní ze všedních stereotypů, se člověk snáze podívá na svůj život s odstupem. Je tak lépe disponován k modlitbě i přemýšlení o vlastním životě. Poutě jsou často příležitostí k hlubšímu setkání s Bohem, změně života, smíření. Poutníci čerpají na posvátných místech sílu k životu podle víry nebo nějakému světci svěřují svou konkrétní starost či úmysl.

✱ ✱

Dokud mně zdraví ještě slouží, chci se podívat za velkou louži.
Mají prý všechno! Ale kdež! ČTENÍ tam nikde nenajdeš.

✱ ✱

Odpradávna lidé všech náboženství putovali na svá posvátná místa. Nejinak tomu bylo v křesťanství, kde věřící původně navštěvovali především místa spojená se životem Ježíše Krista. V Evropě však vzniklo více významných poutních míst – např. Řím, Santiago de Compostela nebo anglický Walsingham.

V posledních desetiletích dochází k obnovení zájmu o poutě. Mnoho lidí každého věku nastupuje na svatojakubskou cestu do Compostely, obnovila se také dávná stezka spojující Canterbury a Řím Via Francigena (Francká cesta), lidé mají možnost putovat také po Slovanské cestě z Polska a Prahy do Říma.

Oblíbené jsou také místní poutní stezky, např. Evropská kulturní stezka sv. Cyrila a Metoděje nebo cesta z Prahy na poutní místo Hájek.

Poutě se nekonají pouze pěšky, mnozí využívají různých dopravních prostředků nebo nabídky cestovních kanceláří.

Poutní místa v ČR

V České republice se nachází stovky poutních míst. Mezi hlavní poutní místa patří:

Stará Boleslav – bazilika sv. Václava byla založena v 11. stol. Břetislavem I. na místě zavraždění sv. Václava, přemyslovského knížete. Stará Boleslav se má stát duchovním centrem Čech.

Svatá Hora je patrně nejznámějším mariánským poutním místem v Čechách, které se nachází na kopci nad městem Příbram. Duchovní správu zde zajišťuje řád redemptoristů.

Křtiny jsou jedním z našich nejstarších poutních míst. Název je odvozen od nedalekého údolí, kde měli křtít sv. Cyril a Metoděj. Zdejší barokní kostel zasvěcený Jménu Panny Marie byl postaven podle návrhu Jana Blažeje Santiniho Eichela.

Velehrad je jedním z nejvýznamnějších poutních míst Moravy. Jeho historie sahá do období před 800 lety, kdy do údolí přišlo dvanáct cisterciáckých mnichů, aby nedaleko obce Veligrad (dnes Staré Město u Uherského Hradiště) postavili svůj klášter. Později se stal Velehrad nositelem starší tradice věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje.

Dočesná

je v české kultuře oslava slavená po dosklizení chmele. Klíčovým znakem takovéto události je dočesný věnec, který je uvitý z chmele a obilí, zdobený květinami. Jednou z podob události je i dovezení takového věnce do chmelnice v slavnostním průvodu na ověnčeném voze. Tato událost je vázána především k žateckému a rakovnickému regionu. Slavívá se v pozdním létě.

(převzato z internetu)

Blahopřejeme všem, kteří se v měsících září a říjnu dožívají významného životního jubilea a do dalších let přejeme jen to nejlepší, zdraví štěstí a osobní spokojenost

paní Václava Kačmárová z Čestic	*50 let*
paní Ludmila Havlíková ze Střídky	*80 let*
paní Marie Zábranská z Čestic	*81 let*
paní Anna Koldová z Čestic	*88 let*
paní Jindřiška Nebeská ze Střídky	*70 let*
p. František Marášek z Chvalšovic	*81 let*
paní Marie Poleníková z Dřešína	*65 let*
pan Jiří Lenc z Čestic	*92 let*
paní Terezie Kaskounová z Čestic	*81 let*
paní Marie Radová z Čestic	*70 let*
pan Jan Brůha z Nuzína	*89 let*
paní Vlasta Hradecká z Čestic	*70 let*
pan Josef Kalivoda z Čestic	*80 let*
paní Miloslava Švehlová z Čestic	*60 let*
p. Stanisl. Matějíčková z Chvalšovic	*55 let*
pan Karel Kovář z Čestic	*65 let*
pan Karel Myslík z Nahořan	*83 let*
pan Augustín Pavešic ze Střídky	*70 let*
paní Anna Pavlíková z Čestic	*84 let*
pan Václav Kaskoun z Čestic (145)	*85 let*
paní Anna Šoulová z Nahořan	*80 let*
pan František Valenta z Čestic	*70 let*
pan Miroslav Gojdič z Dřešína	*65 let*
paní Daniela Žipková z Čestic	*65 let*
pan Ladislav Filous z Čestic	*75 let*
paní Miloslava Staňková z Němčic	*91 let*
paní Růžena Hrušková z Němčic	*94 let*
pan Petr Vaněk z Němčic	*55 let*

○ ○
Už dlouhý čas staré rody
závěr ČTENÍ vždycky zdobí.
○ ○

Později Čekanice získala Krystina Vratislavová z Branišova, manželka Šebestiana Vratislava z Mitrovic. Po matce dědil Čekanice syn Šťastný Václav z Mitrovic, který roku 1616 prodal Čekanice Janovi Jiřímu Horčicovi z Prostého, syn Adama staršího z Mitrovic a matky Salomény Horčicové. Jejich syn Jiřík držel Čekanice a roku 1623 je prodal Linhartovi ze Švarcpachu a od něho Čekanice koupil roku 1628 Jan Rossau z Pallesanu, nejvyšší bavorský kníže. Po něm následovali na Čekanicích jeho synové Karel a Petr. Po Karlově smrti byly Čekanice roku 1668 prodány Kateřině Enisové, rozené Vitanovské z Vlčkovic. V tomto rodu zůstaly Čekanice až do roku 1756, kdy je získal svobodný pán z Helversenu, zemřelý roku 1781 a jeho manželka Anna Polyxena rozená Strojetická ze Strojetic zemřelá roku 1792.

Čekanice-část panského dvora

Bývalý panský pivovar

Od roku 1756 až 1872 drželi Čekanice svobodní páni z Helversheimu. Po vyhoření tvrze na jejím místě nechal vystavět Jan Jiří Helversen roku 1785 zámek. Roku 1868 koupila Čekanice Marie Zdeňka, kněžna Lobkovicová, dcera knížete Augusta Laugina z Lobkovic a druhá manželka Josefa Františka Karla z Lobkovic. Od ní roku 1891 koupila Čekanice Vlasta Stránská a její syn Miloslav. Poslední majitelé Čekanic byli Židličtí a od roku 1945 převzal majetek stát.

Zámek v Čekanicích roku 1785 vyhořel, ale byl znovu postaven. Zrušená zámecká kaple byla roku 1910 znovu obnovena a vysvěcena ku cti Panny Marie Lurdské. Roku 1901 byl před zámkem postaven Husův kámen.

Roku 1654 vylo v Čekanicích 6 selských gruntů, dva byly opuštěné, jeden spálený, jedna chalupa a dva domky. Roku 1770 bylo v Čekanicích 34 domů. Bývalá kontribuční sýpka byla přestavěna na hostinec.

U silnice z Čekanic do Blatné stojí zděná kaplička, v ní býval obraz Panny Marie. Tuto kapli nechal postavit roku 1815 Alois Helversen na památku svého zachránění v bitvě u Lipska, které se zúčastnil jako rytmistr; a těžce raněn byl nalezen jistým čekanickým vojákem.

Nedaleko Čekanic se nachází Rošický dvůr, náležející velkostatku v Čekanicích. Ve 14. století tu bývala tvrz, na níž byl roku 1384 Přibec Voděrad a roku 1386 jistý Zdeněk. Roku 1466 si tři bratři z Bezděkova vyprosili odúmrť na Rošicích. V 16. století patřil dvůr k Čekanicům, v letech 1545-1577 patřil k Sedlici a potom znovu k Čekanicům.

L a ž a n y

V bývalém Prácheňském kraji byly dvoje Lažany. Desfoursovy Lažany na Horažďovicku a Enisovy Lažany nedaleko západně od Sedlice. Na těchto Lažanech roku 1384 byl Ježek z Lažan. Po Ježkovi následoval rod Žákavců ze Žákavy, pocházející ze Žákavy na plzeňsku. Odtud se usadil na prácheňsku, kde Oldřich Žákavec roku 1382 měl Pacelice, Ondřej Žákavec roku 1390 Škvořetice a Jindřich Žákavec v letech 1402-1438 Lažany. Jeho potomci, Jan roku 1406, Mikuláš v letech 1489-1506 a Lev se psali Žákavci z Lažan.

❖ ❖

Nevím, co do Čtení příště psát budu
až skončí Vichrovy „Dějiny rodů“

❖ ❖

Lev Žákavec měl syna Václava, který roku 1544 vložil tvrz, dvůr a ves Lažany do zemských desek. Tento Václav také držel statek v Březí a jeho manželka Mandalena z Nebílkova držela Jivjany, které roku 1543 prodala. Druhou manželkou Václava Žákavce byla roku 1551 Markéta Kořenská z Terešova.

Jindřich Žákavec z Lažan roku 1438 byl purkrabím na Helfenburku. V té době měl velké rozepře s Píseckými, kterým zajímal a vraždil lidi. Za prostředníky mezi nimi byl Mikuláš ze Střely a Jan z Kraselova. Jindřich Žákavec byl špatného chování v práci purkrabího. Byl sesazen, uvězněn, jak úředník na Helfenburku Jan ze Svojkovic se svědectvím Erazima z Michnic, purkrabího na Menštejně, o tom podal zprávu. Racek z Drahonic prosil za Jindřicha Žákavce u Oldřicha z Rožmberka. Po Jindřichovi Žákavci byl purkrabím na Helfenburku Mikuláš Příšek z Čestic.

Zámek v Lažanech

Synové Václava Žákavce prodali Lažany Volfovi Rožmberskému z Janovic a ten roku 1550 prodal Lažany Pavlovi Kořenskému z Terešova. On zemřel roku 1570 a zůstavil syny Adama staršího, Václava, Viléma a Jiříka. Adam Žákavec starší držel Lažany, přečkal svého syna Mikuláše, zavražděného roku 1589. Adam zemřel po roce 1597 a Lažany převzala jeho dcera Alžběta, provdaná roku 1604 za Fabiana Sekerku ze Sedčic a jemu lažanský majetek předala. Fabian držel Lažany ještě roku 1615. Do roku 1675 byly Lažany příslušenstvím čekanického statku. Od Čekanic byly Lažany odtrženy roku 1673 a prodány Marii Kateřině Častolarové z Dlouhé Vsi, provdané za Jana Arnošta Enise z Atternu.

Jan Arnošt Enis byl roku 1680 povýšen na císaře Leopolda do rytířského stavu. Roku 1784 byli Enisové povýšeni do stavu svobodných pánů.

Dalším majitelem Lažan z rodu Enisů byl Jindřich, svobodný pán, císařský komoří. Zámek v Lažanech byl postaven již v 16. století na místě bývalé tvrze.

Kořenský mlýn a rybník připomíná působení rodu Kořenských z Terešova v Lažanech. Bývalý zámek později sloužil za letní sídlo majitele statku. Ve druhé polovině 20. století byl zámek využíván jako Domov důchodců. V současné době je prázdný, což dosvědčuje stav bývalého parku.

(redakce neručí za správnost jmen a názvů – pouze opisováno)

❖ ❖

Čtení pro lidi – dvouměsíčník Kulturního spolku pro Čestice a okolí
Příspěvky můžete posílat na adresu: jana.vlazna@email.cz
Rediguje Jana Vlažná, Čestice 169 **Neprošlo jazykovou úpravou**
Uzávěrka vždy 20. den sudého měsíce **září - říjen 2019** **Cena 20,- Kč**
Tisk: Městys Čestice
Registrační známka: EČ EMKČR 12994 **IČO: 47255846**